

Det store eventyret MK Bjugnskjær

«700 nautiske mil på 7 dager»

- Thomas N Bjønness -

Søken etter den perfekte båt startet for mange år siden. Etter 8 lykkelige år med gavlabåten Camilla var følelsen ubeskrivelig da jeg stod alene på dekk, innerst i Trondheimsfjorden.

Det var 30 minutter etter at jeg hadde signert kontrakt med MK Bjugnskjærs forrige eier. Jeg visste at 3 fot syken var smittsom, men 30 fot syken hadde jeg hittil ikke hørt om. 59 føtter med tømmer, mye av det stammende fra 1905, og resten fra en stor ombygging på 50 tallet, samt med et herlig beist av en gammel maskin i kjeller'n. Hr Wickmann og jeg skal nok bli gode venner på tur nedover tenkte jeg. Dessuten, hva kan vel gå galt? Det er da helt normalt å legge ut på 700 nautiske mils (nm) tur med 111 år gammel båt og en maskin man ikke kjenner, samt som nesten ingen andre har hørt om engang.... Lykkerus og galskap gikk hånd i hånd, og mang en gang imellom gikk tankene til min kjære Mie og ungene som ventet spent sør på. Uten å ha sett båten annet enn på gamle bilder, samt hørt mine beskrivelser om hvor fint det skal bli, fikk jeg hennes aksept til å handle båt på Kjerkesvågen og legge ut på mitt livs hittil største maritime eventyr.

Første uken i juli ble tilbragt på Kjerkesvågen, der båten hadde ligget de siste 2-3 årene. Store planer om oljing av skrog og dekk, samt evt litt maling av skanseledning mm ble raskt avlyst til fordel for skuring, vasking, og gnikking inni, utpå og over alt. Båten så ikke ut, det fløt av gammel skit over det hele, og mesteparten av båten så ut som om den var impregneret med spillolje, noe jeg senere ble fortalt at ikke var langt fra sannheten. Deretter viste det seg at alt av batterier, ladere, og navigasjonsutstyr enten ikke virket, eller ikke eksisterte. Båten hadde autopilot, men der stoppet luksusen. Men bak all møkka skjulte det seg skatt, som innen få år atter skal fremstå velholdt og vakker. Jeg så dette, spørsmålet var om min kone skulle bli like lett overbevist. Heldigvis skulle hun ikke se båten før i Risør under Trebåtfestivalen.

26/7 kl 11:45: Avreise Kjerkesvågen. Blikkstilte og sol. Silkeseilas og alt fungerer som det skal nedover mot Trondheim. Tar det pent og rolig. Vannet fosser inn gjennom overvannskroget i baugen, 3 av 3 lensepumper går kontinuerlig. Avpasser farten etter vannstand i maskinrom.

Det er deilig å ikke kunne spå fremtiden, hvis man kunne det ville det nok lagt en stor demper på impulsiviteten. Det var noen deilige timer på nordre del av Trondheimsfjorden der min lillebror og jeg satt i bar overkropp på nedgangskappen i baugen, mens vi nøt Hr Wickmanns rolige og taktfaste rytme. Det skal dog innrømmes at nervene ikke var helt under kontroll, ettersom både maskin og skute fortsatt var forholdsvis ukjente for skipper'n. Innen vi når 3 nm nord for Trondheim ca kl 1630 er status

maskinstans, ruskevær og ingen andre muligheter enn å skru av dualwatch på den gode gamle Sailor radioen og kalle opp nærmeste kystradiostasjon. Innen 45 minutter var brannbåten Anne Karine på plass og slepte oss inn i Trondheims havnebasseng. Gode gamle Wickmann kan ikke få skylda for stansen, derimot hadde det hjulpet om dieseltankene hadde blitt rensset slik avtalen var at forrige eier skulle gjøre innen overtakelsen.